

TABEL BIO-BIBLIOGRAFIC

- 1880** - Se naște Grigore, tatăl lui Constantin Noica, proprietar funciar cu studii de agronomie în Germania.
- 1885** - Se naște Clemeța Casassovici, mama lui Constantin Noica.
- 1905** - Căsătoria dintre Grigore Noica și Clemeța Casassovici.
- 1906** - Vede lumina zilei Grigore, fratele cel mare al lui Constantin Noica. Va fi medic și va muri la 32 de ani.
- 1908** - Nașterea Adinei, sora lui Constantin Noica. Adina se va căsători cu avocatul Constantin Cernescu.
- 1909, 24 iulie** - Se naște la Vitănești, lângă Alexandria, Constantin Noica, viitorul filosof.
 "Îl rog să-mi vorbească despre familia lui. «Boieri de rangul doi. Străbunicul înființase Alexandria după pacea de la Adrianopole. Bunicul și tata și-au crescut moșia (3500 de pogoane) prin moșii luate în arendă. Totul s-a petrecut cu noi ca în Forsyte Saga. Povestea unei familii (11 frați) în care totul se deschide pentru a se închide. Numele de Noica e acum spre stingere»". (Gabriel Liiceanu, Jurnalul de la Păltiniș, p. 12).
- 1916-1919** - Urmează în particular cursurile primelor trei clase ale școlii primare.
- 1919-1920** - Familia se mută la București. C. Noica urmează clasa a IV-a primară la Școala Lucaci.
- 1920-1924** - Primele patru clase de gimnaziu le face la Liceul Dimitrie Cantemir din București.
- 1921-1928** - Urmează cursurile Liceului Spiru Haret din București.
- 1927, decembrie** - Debutul lui Constantin Noica în paginile revistei Liceului Spiru Haret - Vlăstarul.
- 1927** - Primă conferință: Congresul presei latine la București (Vlăstarul, decembrie 1927, nr. 1-2, p. 19).

1928, iulie - Termină liceul Spiru Haret și dă examenul de bacalaureat.

1928-1931 - Student la Facultatea de Litere și Filosofie din București.

1931 - La teza de licență: **Problema lucrului în sine la Kant¹**, obține calificativul maxim. Mircea Eliade îi face un elogios portret în *Memorii*, evocându-l pe Constantin Noica al acelor ani:

"Îl cunoșteam de mult, din liceu; dar cum eram cu trei sau patru ani mai în vârstă (el intrase în Universitate în toamna când eu plecam în India), nu apucasem încă să ne împrietenim. Îmi scrisese câteva scrisori la Calcutta care mă entuziasmaseră. Băiatul sfios pe care-l lăsasem la plecare se maturizase neașteptat de repede. Curând după întoarcerea mea aflasem de la prieteni comuni experiențele universitare ale lui C. Noica. În primul an urmase neregulat cursurile și citise la întâmplare ce-i căzuse în mână; era pe atunci, cum mărturisea el, zâmbind, mai târziu, «monden». Îi plăcea să danseze și nu lipsea de la nici o petrecere. După încheierea anului, în vară, își dădu seama că nu se alesese cu nimic. S-a hotărât atunci să-și organizeze viața și studiile într-un chip inteligent. Cum spunea el, «nu știm decât ceea ce învățăm». S-a hotărât, deci, să învețe temeinic filosofie. Și-a întocmit un program și s-a ținut de el până la doctorat. Când, toamna, s-au redeschis cursurile, Dinu Noica era acolo, în prima bancă (venise cu o jumătate de ceas mai devreme, ca să-și poată alege locul cel mai bun), cu caietul de note pe genunchi. A urmat cu o neclintită regularitate cursurile pe care le alesese. Se apucase să învețe grecește și citea, în fiecare

1 Immanuel Kant (1724-1804), filosof german, întemeitorul filosofiei critice. Autor al lucrărilor fundamentale: *Critica rațiunii pure* și *Critica rațiunii practice*.

zi, un anumit număr de ore, un clasic al filosofiei. Așa a citit de patru ori *Critica rațiunii pure* (de Kant - n.n.). Nu mai citea ca să se informeze, ci ca să înțeleagă, să învețe cum filosofau cei mari: Platon¹, Aristot², Kant³, Hegel⁴. Își pregătea acum licența cu P. P. Negulescu, dar nu avea de gând să plece pentru doctorat în străinătate. Pe de o parte, pentru că plănuia să se căsătorească, pe curând, cu Wendy Muston. De toate acestea aveam să aflu mai târziu, când începusem să ne împrietenim..."

1932 - 1934 - Bibliotecar la seminarul de istorie a filosofiei al Universității din București.

- Participă la activitatea *Criterion*-ului; se cimentează prietenia dintre el, Mircea Eliade și Emil Cioran.

1933 - Student la matematică și filosofie clasică.

1934 - Se căsătorește cu Wendy Muston și se stabilește la Sinaia.

- Apare *Mathesis* sau despre bucuriile simple, distins cu premiul scriitorilor tineri. Exemplarul aflat în biblioteca mea a fost dăruit mai înainte marelui său prieten. Pe pagina de gardă se poate citi: "Lui Mircea Eliade, în fața căruia am simțit întotdeauna că trebuie să mă predau. Smerit, Dinu Noica."

- 1 Platon (427-347 î.H.), filosof grec, discipol al lui Socrate. Lucrări de bază: *Banchetul*, *Fedon*, *Statul*, *Parmenide*.
- 2 Aristot (= Aristotel, 384-322 î.H.), filosof grec, fondator al logicii formale, al psihologiei, al economiei politice, al esteticii. Din operele lui amintim: *Poetica*, *Politica*, *Metafizica*.
- 3 Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831), reprezentant al filosofiei clasice germane, întemeietor al dialecticii. Lucrări majore: *Fenomenologia spiritului*, *Știința logicii*, *Enciclopedia științelor-filosofice*, *Filosofia spiritului*, *Estetica*.
- 4 Petre P. Negulescu (1872-1951), filosof român, profesor de enciclopedia filosofiei la Universitatea din București. Opere principale: *Filosofia Renașterii* (3 vol.), *Geneza formelor culturii*, *Destinul omenirii* (4 vol.), *Istoria filosofiei moderne*.

1935 - În urma unei operații (început de tuberculoză renală) rămâne pentru toată viața cu un singur rinichi.

1936 - Prestigiul lui Constantin Noica era evident înainte de împlinirea vârstei de 30 de ani: "Este un gânditor și un erudit căruia nu știu pe cine să-i opun din generația care ne-a precedat. Constantin Noica a publicat două volume de clasici ai filosofiei comentate, un volum de gândire și are sub tipar încă două volume de studii filosofice.

Și-a trecut «probele» cu o conștiinciozitate de care n-au prea dat dovadă înaintașii noștri". (Mircea Eliade, *Generația în pulbere*, în *Vremea*, 24 mai 1936).

1936 - Publică lucrarea *Concepte deschise în istoria filosofiei lui Descartes¹, Leibniz², Kant*, pentru care a primit premiul Academiei Române. Aici, "cercetând ideea unei mathesis universalis la Descartes și aceea a unei scientie generalis la Leibniz, ajunge la tema conceptului deschis ca și configurația noetică ce se îmbogățește permanent prin noi determinatii". (Autoprezentare).

1937 - Se tipărește în Biblioteca pentru toți volumul lui Constantin Noica: *Viața și filosofia lui René Descartes*.

1938-1939 - În călătorie de studii în Franța.

1938-1940 - Cochetează cu mișcările extremiste de dreapta și scrie câteva articole în publicațiile legionare.

1940 - *Istoria lui cum e cu puțință ceva nou*. "Raportată la un moment al istoriei spiritului, pentru autor devine evidentă problema noului în trecerea de la Kant la Hegel". (Autoprezentare).

E propriu-zis teza lui de doctorat.

1 René Descartes (1596-1650), filosof raționalist francez. Opera sa de bază: *Discurs asupra metodei de a ne conduce bine rațiunea și a căuta adevărul în științe*.

2 Gottfried Leibniz (1646-1716), filosof și matematician german. Lucrări: *Monadologia*, *Teodiceea*, *Noi eseuri asupra intelectului uman*.

- 1940-1944 - Referent pentru filosofie la Institutul pentru Relațiile cu Străinătatea.
- 1942 - Se naște Răzvan, fiul lui Constantin Noica și al lui Wendy Muston. Răzvan va deveni călugărul Rafail la o mănăstire ortodoxă de lângă Londra.
- 1943 - Respins la examenul pentru ocuparea catedrei de filosofie a culturii la Universitatea din București. În semn de protest Lucian Blaga demisionează din comisie.
- 1944 - În Editura Publicom apare volumul **Jurnal filosofic**.
- Se naște Alexandra, fiica lui Constantin Noica și a lui Wendy Muston. Se va căsători cu Brian Richardson, având trei fiice și un fiu.
- 1946 - Moare tatăl lui Constantin Noica.
- Moare sora sa, Adina.
- 1947, februarie 16 - Cu toate loviturile vieții continuă să fie optimist. Mircea Eliade notează în **Jurnal**: "O admirabilă scrisoare de la Dinu Noica în care mă regăsesc purificat, înălțat, îmbogățit. E marele nostru privilegiu, de necăpătuiți, de neajunși pe plan social, să putem spune: «viața mea începe mâine»". (**Jurnal**, I, Ed. Humanitas, 1993).
- 1950-1958 - I se stabilește domiciliu forțat la Câmpulung, alături de Al. Paleologu¹. "Cinci ani de delir cultural. Nu o duceam prea grozav. De vreo două ori pe săptămână venea Lulu Lambrino în poartă, pe la 5 dimineața și striga: "Băieți, se dă gaz la Vișoi". Luam repede bidonul și plecam după gaz. Trăiam din meditații cu 5 lei ora. Am predat de toate, până și săritura în lungime. Era o fată care voia să dea la I.C.E.F. Nu-i ieșea bătaia când sărea. Am mers pe malul apei și i-am explicat, descompus, săritura în lungime. Am primit 2 kg de lapte." (**Jurnalul de la Păltiniș**, p. 119).

1 Alexandru Paleologu (n. 1919), scriitor și eseist român. Volume: **Spiritul și litera, Bunul simț ca paradox, Simțul practic**.

1952 - Termină redactarea cărții Goethe¹. Mai mult de jumătate din manuscris va fi pierdută. În opera și în persoana lui Goethe el recunoaște o contradicție între devenirea trăită întru ființă (în modalitatea persoanei) și devenirea anunțată întru devenire. Partea păstrată a scrierii (și apărută abia în 1976) "explică de ce Goethe (ca și Nietzsche² mai târziu) a devenit adept al devenirii întru devenire și, cum este știut, a refuzat atât istoria, cât și filosofia; mai cu seamă în *Faust* se scoate în evidență că Goethe tocmai prin refuzul raționalului s-a văzut constrâns să-l facă pe Mefisto în partea a doua a operei personaj principal în locul lui Faust". (*Autoprezentare*).

Această primă redactare, intitulată, pare-se, *Anti-Goethe*, era fascinantă.

"Oricât era de contestabilă, cartea era superbă și e infinit regretabil că s-au pierdut trei sferturi din ea. Era într-însa nu numai o întregă lume, una din cele mai minunate, cea de la Weimar, nu numai o îmbătătoare revărsare de spirit goetheean și de bucurie a culturii, dar cele două volume aveau și o organizare perfectă, mergând într-un *legato* ce rezulta din desfășurarea aspectelor interioare (în primul volum) și exterioare (în al doilea) ale celor «cinci valori ale tinereții» de care am pomenit mai înainte, în total zece mari capitole, plus o introducere și o încheiere". (Al. Paleologu, *Ipoteze de lucru*, p. 10).

1955 - Moare mama filosofului.

1957 - Deși fără nici o perspectivă de a^a fi tipărit, Constantin Noica scrie cu regularitate. Întâmplarea

- 1 Johann Wolfgang Goethe (1749-1832), mare scriitor german, Opere: *Suferințele tânărului Werther*, *Afinități electice*, *Poezie și adevăr*, *Faust*.
- 2 Friedrich Nietzsche (1844-1900), filosof, poet și filolog german, întemeitor al "filosofiei vieții". Opere: *Dincolo de bine și rău*, *Așa grăit-a Zarathustra*.

a făcut să se păstreze din această epocă o singură scrisoare a lui Eliade, datată 1957. Din felurite cauze, ea n-a fost expediată atunci și, regăsită după mai bine de un deceniu, a putut să fie cercetată de noi: "Mă bucur peste măsură că scrii și gândești așa cum o faci. Paginile citite la Mariana, alături de cele pe care mi le-ai trimis acum vreun an, m-au «introdus» în universul tău de acum și m-au încântat. Maturitatea ta (dar când ai fost tu altfel? în orice caz nu la Spiru Haret), îndrăzneala cu care te rotești peste sisteme și istorii, optimismul tău, singurul în care mă recunosc, imensa ta generozitate față de oameni, de ideologii, de naufragii? Aș fi fericit să aflu că ai rămas același (Nu-mi scriai tu, peste mări și țări, în 1930, că spiritului îi repugnă mobilitatea?). Dar cum să-ți exprim surprinderea și încântarea cu care am descoperit că ți-ai însușit dimensiuni noi, fără ca, totuși, să fi renunțat la tot ce-ai avut și ți-ai făurit tu de când ne cunoaștem".

1959-1964 - Ani de detenție (alături de Sergiu Al-George¹, N. Steinhardt², Al. Paleologu, pentru că au citit și... răspândit cărți de Mircea Eliade și Emil Cioran, aduse în țară de Marieta Sadova³). "Au fost în boxă vreo 23 de așa-ziși complotiști. Erau destui printre ei pe care nu-i văzusem nicio dată. Toată această dureroasă mascaradă (mă refer la proces) a avut loc pe la sfârșitul anului 1959 și pedepsele au fost destul de generoase: între 6 și 25 de ani de muncă silnică. Subsemnalul a scăpat mai ieftin: numai 18 ani de temniță

- 1 Sergiu Al-George (1922-1981), indianist român, autor al unor lucrări despre cultura și civilizația indiană: *Limbă și gândire în cultura indiană, Arhaic și universal*.
- 2 Nicolae Steinhardt (1912-1989), eseist român, autorul cărților: *Între viață și cărți, Incertitudini literare, Jurnalul fericirii, Monolog polifonic*.
- 3 Marieta Sadova, soția lui Haig Acterian, actriță și regizoare, afirmată în perioada interbelică.

grea pentru «Difuzare de manuscrise de sertar». E vorba de manuscrisele lui Constantin Noica care nu cuprind nici măcar o aluzie politică și care (culmea ironiei!) au fost tipărite chiar sub regimul comunist. Noica mi le încredințase spre a le da la lectură contra câtorva lei. Ceea ce n-am făcut, ca unul ce eram deja pățit. Procesul s-a desfășurat cu firoscoasă solemnităte sub autoritara prezență a unui colonel care, dat fiind aportul juridic adus consolidării statului comunist, a fost proțăpătit, nu mult după aceea, ministru al justiției. Avocații erau în bună parte din oficiu. Publicul prezent mi s-a părut format din securiști. Iată pe ce mă bazez: când i s-a dat ultimul cuvânt lui C. Noica, acesta a vorbit foarte frumos și, la un moment dat, adresându-se procurorului, s-a referit la bătăile cu care a fost onorat în timpul anchetei, arătându-și nedumerirea pentru o atare comportare necivilizată. De îndată ce securiștii din sală au sesizat ce vrea să spună Noica, au început prin murmur zgomotos să acopere cele ce voia să spună filosoful, dar acesta și-a ridicat spontan tonul spre a fi auzit de toți cei prezenți. Ce să spun? Mi-a plăcut spectacolul oferit de fostul meu coleg de școală. Era cu ochi și cu sprâncene că mumurul sonor, al cel puțin unei bune părți din public, demasca o apartenență securistă".

(Arșavir Acterian¹, Procesul Noica-Pillat², în Cotidianul, an I, 1991, mai 20, nr. 2, p. 6-7).

1964 - "În 1964, când ne-am înapoiat în București, Noica mi-a făcut cinstea să-mi propună a veni să locuiesc cu el și să-i stau alături în strădania sa de a crea un mic centru de sihăstrie culturală. Așa mai

1 Arșavir Acterian (n. 1908), publicist și memorialist, bun prieten cu Constantin Noica, Mircea Eliade și Eugen Ionescu.

2 Dinu Pilat (1921-1975), scriitor și eseist român. Opere: Moartea cotidiană, Mozaic istoric-literar. A fost întemnițat alături de Constantin Noica și N. Steinhardt.

încercase el a face înainte, la Andronache (unde și alesese un domiciliu cugetător) sau mai apoi la Câmpulung (unde domiciliul nu și-l alesese el). Gândul, după '64, i se purtase către Mogoșoaia și-l concretizase cerând arhitectului Constantin Joja să-i facă planul unei modeste clădiri, în formă de culă oltenească. La catul cel mai de sus al turlei avea să-și aibă el camera de lucru. Mai jos, urma să mi se rezerve și mie un spațiu locativ de hărnicie cărturărească. Noica izbutise a găsi fondurile necesare începerii lucrării. Proiectul acesta atât de îmbietor și care ar fi trebuit să mă măgulească în cel mai înalt grad, mărturisesc că a stârnit în ființa mea doar un entuziasm de moment. Curând am început a mă arăta zăbavnic, leneș chiar, lipsit de suficient avânt. N-am bătut propriu-zis în retragere, dar nici n-am stăruit. Până la urmă s-au ivit și alte greutăți și filosoful (cu mare părere de rău, cred) a renunțat la ideea sa a cărei fază finală este actuala cămăruță de la Păltiniș". (N. Steinhardt, *Escale în timp și spațiu*, p. 141).

1964-1975 - Cercetător principal la Centrul de Logică al Academiei Române.

1968 - Apare lucrarea *Douăzeci și șapte de trepte ale realului*. "Autorul scoate din nou în evidență aproape fără să vrea tema unei *mathesis universalis*. Categoriile cele mai importate ale gândirii europene (cele 5 ale lui Platon în *Sofistul*, cele 10 ale lui Aristotel și cele 12 ale lui Kant) devin pentru autor *spectrum* al culturii științifice și umaniste, al fizicii, al chimiei și al biologiei prin Platon și prin Aristotel, al științelor despre om prin Kant" (Autoprezentare).

1972, iulie - În vara anului 1972, după treizeci de ani, are loc, la Paris, întrevăderea dintre Mircea Eliade și Constantin Noica. Trei ore stau de vorbă și apoi, zi de zi, au lungi întâlniri și discuții. Interlocutorul îi pare lui Eliade la fel de optimist ca-n tinerețe, încrezător în viață și-n Istorie. "Între alte multe lucruri ar trebui notată încrederea lui Dinu în

posibilitățile creatoare al culturii românești de astăzi".
(Jurnal, II, Editura Humanitas, p. 67.)

1975-1987 - Se retrage la Păltiniș, lângă Sibiu, mai întâi la camera 13 de la vila 23. "Este o vilă săsească așezată pe o colină în dreapta hotelului, complet izolată. Jos e sufrageria, iar la etaj sunt trei camere, dintre care cea mai mică, o chichineață de 5-6 m² (pesemne vechea cameră de serviciu) este camera lui Noica. Îmi spune că o simte ca pe adevărata lui casă. «Dorm cu capul dincoace (îmi arată opusul ferestrei). Scriu pe pat, rezemat de perete. Cărțile mi le așez pe măsuță și pat.» (Gabriel Liiceanu, Jurnalul de la Păltiniș, p. 13). "Mă uit în jur la camera cu tavanul teșit, văd chiuveta cu robinetul stricat, pătura aspră de pe pat, ziarul pe care l-am întins pe ea ca să ne bem ceaiul, îl văd pe Noica rupând țigări Carpați și îndesându-le tutunul în pipă, mă uit la băscuța lui de papă în exil, la pantalonii foarte lucioși, mă gândesc la cărțile pe care și le-a scris cuminte ca o cârțiță încăpățânată, nerăsfățată de nimeni, nelamentat"... (idem, p. 43).

Ultimii ani și-i petrece într-o chilie asemănătoare, la vila 12.

1975 - Apare volumul *Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii românești*.

Cartea îl fascinează pe prietenul său Mircea Eliade.

1979 - În preajma împlinirii vârstei de 70 de ani, Geo Bogza îi făcea un magistral portret: "Cărturar din cea mai autentică spiță de cărturari, Constantin Noica, extinzând printre primii gândirea filosofică asupra întregii arii a culturii românești, ne-a propus în scrierile sale din ultimii ani, unele cu un deosebit și prelung ecou în multe conștiințe, o mai adâncă și nuanțată cunoaștere a limbii pe care o vorbim, spre a ne defini mai bine față de restul lumii, dând astfel noi temeuri dragostei și prețuirii față de ceea ce ne-a fost dat să fie pentru totdeauna numai al nostru. Recunoscându-l - cu o fervoare puțin obișnuită filosofilor - pe Eminescu drept cheia de boltă a întregii noastre culturi,

el n-a ostenit să-și alătore glasul celor ce stăruiau cu publicarea a tot ceea ce a ieșit de sub mâna poetului, pentru a ne da seama - și a ne smeri de efortul titanic care, numai el, i-a pus pe frunte pecetea geniului.

În ceea ce mă privește, trăind de atâta timp în cultul celui ce pururi revarsă asupra noastră o mângâietoare lumină, și neputând trăi în afara lui, îi sunt recunoscător lui Constantin Noica pentru că a dat pateticei porniri a sufletului meu armătura bogatei și riguroasei sale învățături". (Geo Bogza¹, *Ex libris*, în *România literară*, 22 mai 1979).

1980 - Apare eseu lui Al. Paleologu *Despărțirea de Noica*, în volumul *Ipoteze de lucru*. La fel cum Noica s-a despărțit de Goethe, îndrăgindu-l mai mult, "în același fel mă despart și eu de Noica. Adică deloc".

1982, februarie - În *Viața Românească* apare amplul interviu care deschide ciclul de convorbiri menite să îl omagieze pe Mircea Eliade, în preajma împlinirii celor 75 de ani. Reproduc finalul: "Încă 40 de ani în urmă Mircea Eliade a prevestit adevăruri istorice, astăzi evidente: declinul și provincializarea Europei, importanța spirituală a civilizațiilor extraeuropene, funcția universală a simbolului și a mitului. În cultura contemporană Eliade e un Parsifal: pune întrebarea potrivită".

1983, mai - În *Viața Românească* se publică studiul lui C. Noica: *Cei șapte pași ai lui Buddha. Un înțeles pentru destinul lui Mircea Eliade*.

"Într-un ceas de severă specializare, el are cutezanța și surprinzătoarea competență să scrie despre toate marile religii ale istoriei... Trece cu dezinvoltură prin marile probleme ale culturii filosofice, literare, istorice europene, ba acuză Europa că

¹ Geo Bogza (1908-1993), scriitor român, autor al lucrărilor: *Cartea Oltului, Paznic de far*.

a ignorat atâta vreme alte culturi. Valorifică nu numai culturile moderne și clasice, ci în chip eminent pe cele arhaice și tradiționale, vorbind de preculturi, de subculturi, eventual și de postculturi, el fiind printre puținii savanți care au stat serios de vorbă cu profeții sau pseudoprofeții hippies-ilor din anii 60, așa cum este printre puținii oameni de cultură care să nu regrete, să nu condamne, să nu se sperie de aventura în profanitate și de revoluția tehnico-științifică"...

- 1983** - La Editura Cartea Românească apare cartea lui Gabriel Liiceanu **Jurnalul de la Păltiniș (1977-1981)** subintitulat **Un model paideic în cultura umanistă**.

"Atrăgătorul, curajosul și meșteșugit redactatul **Jurnal la Păltiniș... Viața nu lipsită de perioade fericite, dar și bogată în viraje, decepții, suferințe și mari necazuri a lui Constantin Noica**" (N. Steinhardt).

- 1984** - În preajma împlinirii celor 75 de ani, îi apare volumul **Trei introduceri la devenirea întru ființă**.
- 1986** - La Editura Cartea Românească vede lumina tiparului volumul **Scrisori despre logica lui Hermes**.
- 1987**, iulie - Apare, sub îngrijirea lui Gabriel Liiceanu, la Editura Cartea Românească, volumul **Epistolar**, prilejuit de apariția **Jurnalului de la Păltiniș**.
- 1987**, 4 decembrie - C. Noica trece în neființă. Să se fi gândit el oare în acele momente la felul cum încheia cu câțiva ani în urmă pledoaria făcută senectuții?

"Această demnitate a sfârșitului trebuie lăsată omului, dacă viața lui a avut sens și dacă înțelege să sfârșească în frumusețea sensului de viață. Dar și mai impresionantă, așa spune, decât această moarte a câtorva oameni mari îmi pare moartea folclorică. În folclorul nostru se spune un lucru admirabil: în ceasul morții sufletul își sărută trupul de sus până jos și spune: «Trupule, floare, cum m-ai purtat tu prin lume și m-ai păzit». Este o noblețe fără seamăn să

spui trupului tău în descompunere: «floare». E desprinderea grațioasă de el și intrarea în supraviețuire. Dar ce înseamnă supraviețuire? Înseamnă doar supraviețuire. Înseamnă să fi trăit deasupra vicisitudinilor vieții și să fii acum deasupra necesității sfârșitului".

1987, 6 decembrie duminică, ora 12 - Se oficiază slujba înmormântării la Schitul Păltiniș de către Înalt Prea Sfințitul Mitropolit al Ardealului Antonie Plămădeală, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Înhumarea s-a făcut lângă bisericuța de la Schit, conform ultimei dorințe a lui C. Noica.

1989 - Apare în colecția "Capricorn" a Institutului de Istorie și Teorie Literară volumul *Istoricitate și eternitate*, strângând pentru prima oară între copertile unei cărți eseistica lui Constantin Noica despre Dimitrie Cantemir, B. P. Hasdeu, Titu Maiorescu, Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Mircea Eliade.

1990 - În colecția *Totalitarism și literatura estului* a Editurii Humanitas apare volumul lui Constantin Noica *Rugați-vă pentru fratele Alexandru*.

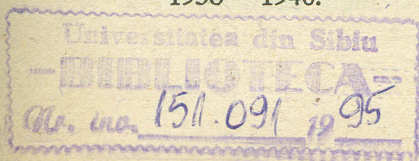
- Este primit membru postmortem al Academiei Române.

- Vede lumina tiparului *Jurnal de idei* de Constantin Noica. Text stabilit de Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleșu, Sorin Vieru. Editura Humanitas.

1991, 22 iulie - Se înființează la București Fundația "Constantin Noica".

- Editura Humanitas publică cea de-a doua ediție a volumului *Pagini despre sufletul românesc*, apărut prima oară în 1944.

1992 - Volumul *Eseuri de duminică* (Editura Humanitas) conține o selecție din articolele și conferințele radiofonice ale gânditorului dintre anii 1938 - 1940.

Cartea Introducere în miracolul eminescian (Editura Humanitas), cuprinde aproape tot ce a scris Constantin Noica despre poetul național.

Aceeași editură publică, sub îngrijirea lui Marin Diaconu și a lui Gabriel Liiceanu, **Simple introduceri la bunătatea timpului nostru.**

1993 - Vede lumina tiparului în Editura Humanitas cea de-a doua ediție a volumului **Mathesis.**

- Tot aici se republică volumul **De Caelo**, tipărit inițial în 1937.